

PROSTOR

Březen—duben 2016

Velikonoce, děti a já

Velikonoce jsou křesťanský svátek, ale koho to má zajímat? Jediné, co o tom ze školy vím, tak jsou to svátky jara, a k tomu jsou dny, které se nějak jmenují. Ze školy také znám, že babičky mých kamarádek jsou „blázní“ do malování vajíček. Dokonce některé babičky ta vejce zdobí pomocí drátků. To prostě nechápu. To jako že je těmi drátky omotají? Nebo jak si to mám představit?

Otázka naší učitelky: „Máte radši vyfouklá vajíčka nebo radši na tvrdo?“ Co je to za otázku? Vajíčka na tvrdo, to není dobré. Děti by je asi po sobě házely nebo kdyby například koledník zakopl a s vejci upadl, tak by se mu ta vajíčka úplně zničila.

My doma vajíčka nezdobíme. A po pravdě by mě to asi nebavilo, protože já jsem „hyperaktivní.“ Nedokážu být trpělivá. Moje mamka kupuje vajíčka a vyfukuje je, jen když je potřebuju do školy.

Myslím si, že v dnešní době asi uvidím málokoho lítat venku s pomlázkou, jelikož vím, co děti budou většinou dělat. Jednoznačně jsou to „ZÁVISLÁCI“ a budou hrát na mobilech. Jednou jsem šla kolem jedné dívky, která stála venku sama a držela telefon, nechápu ji. Ona pořád jen projížděla prstem po černým displeji. Jak bych to nazvala? „Ta dnešní mládež“

Ve Vietnamu myslím, se žádné jarní svátky neslaví. Neříkám, že to je tak určitě. Jenom si to myslím. Vlastně o tom taky skoro nic nevím.

Lily

Mám i nemám velikonoce rád

Velikonoce mám rád a zároveň je moc nemusím. Mám je rád, protože můžu babičce pomoci s barvením vajíček, mámě s pečením beránka, dědovi s pomlázkou a s tátou můžeme hrát hry. Mám je rád ale hlavně kvůli prázdninám.

Velikonoce nemám rád kvůli škaredé středě. Podle mě to moc nefunguje. Já jsem totiž nebyl na škaredou středu zamračený, ale jinak skoro celý rok ve škole jo.

Láďa

A je tady jaro...

Příběh podle abecedy...

Alena byla nemocná. Bolela ji hlava a měla horečku. Celý týden nechodila do školy, z čehož byla velmi smutná, protože se jí stýskalo po kamarádech. Četla si knížky, aby se doma zabavila. Daniela (její kamarádka) s ní občas telefonovala. Eliška jí psala, co všechno probírali na francouzštině. Francouzky se totiž učily jenom Eliška a Alena, ostatní chodili na angličtinu nebo na němčinu. Hlasovali ve škole prý, jestli půjdou do kina nebo do divadla a vyhrálo divadlo. Jediný, kdo hlasoval pro kino, byl Karel. Karel totiž neměl rád divadlo, protože ho dávané hry o malíři prostě nudily, neměl rád obrazy a navíc chtěl vidět nový film o Harrym Potterovi. Lord Voldemort tam nejspíš umře a Karel zbožňoval Harryho Pottera. Moc se na ten film těšil, ale bohužel pro něj se na tenhle film bude muset podívat jindy. No, a když už bylo Aleně zase dobře, mohla konečně do školy. Opravdu se tam těšila, jelikož zrovna v pondělí měli jít do divadla. Právě si připravovala věci do školy (byla neděle). Ráno se probudila a zjistila, že jí zase hrozně bolí hlava. Řekla jí tedy maminka, že do školy jít nemůže, protože ještě není zdravá. Strašně moc to Aleně bylo líto, protože se do divadla těšila. Šance, že by se konečně dozvěděla něco o Václavu Rabasovi, zmizela. Tak se Alena smutně posadila na židli a zírala do zdi. Āapka (její pes) se ji snažil rozveselit a jakoby říkal: „Nebuď smutná, do divadla přeci můžeš jít i jindy! Určitě tam půjdete i příští rok, a teď mi pojd' házet aport!“ Vyletěl dveřmi na zahradu a hlasitě štěkal. Zuřivě vrtěl ocasem v naději, že si po dlouhém, nudném týdnu bude konečně moct hrát s Alenou. Že je ale Alena pořád ještě nemocná a nemůže ven, to mu asi nedošlo.

Nikolka

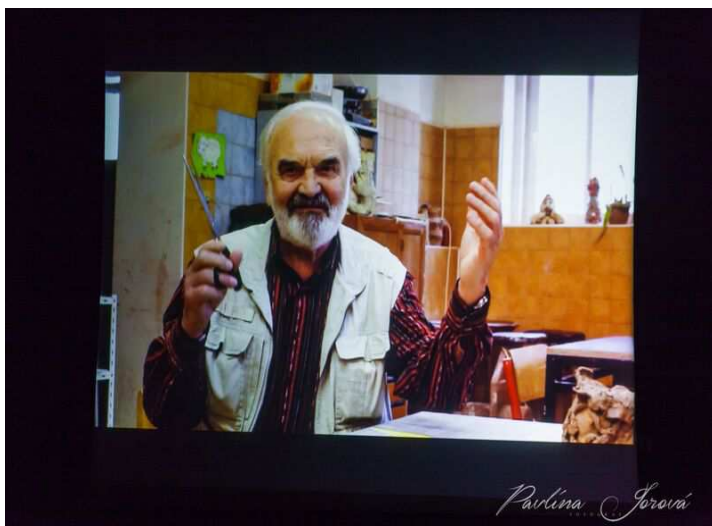
Takové nijak navenek okázalé, ale přepestré a bohaté slavení 45. narozenin naší Základní umělecké školy

Na slovíčko jsme si pozvali do školní redakce časopisu Prostor ředitelku naší školy paní Miroslavu Peškovou, abychom vyzvěděli víc o tom, co všechno se ukrývá za skutečností, že Základní umělecká škola Jára Cimrmana si připomíná v tomto školním roce 2015/2016 své „narozeniny“.

Na úvod bych chtěla upřesnit, že zdejší škola vznikla před 45 lety jako pobočka chebské tehdy Lidové školy umění a první ředitelkou byla Naděžda Lavrinská.

Oslavy nebyly nijak okázalé, ale dá se říci, že se ve znamení tohoto výročí nesla řada akcí, které škola dosud pořádala a ještě má v plánu pořádat.

Začali jsme vlastně již loni v červnu, kdy tradičním koncertem učitelů ve františkolázeňském divadle bylo oznámeno přejmenování školy na Základní uměleckou školu Jára Cimrmana. Tak jako každý rok i tentokrát bylo součástí divadelní vystoupení „ochotného spolku zaměstnanců školy“. Tentokrát s nastudovanou detektivkou Vražda ve Františkových Lázních, kdy se prvně musel slavný detektiv Hercule Poirot sklonit před géniem Jára Cimrmana, který případ brilantně vyřeší místo něj. Hru mimochodem napsala a režírovala naše kolegyně, herečka chebského divadla Jarmila Marková. Součástí pak byla i nahraná zdravice pana Zdeňka Svěráka, kterého jsme oslovili, zda by s pojmenováním školy dal souhlas (autorská práva). Souhlas spolu se synem bohužel již zemřelého Ladislava Smoljaka nejen dal, ale namluvil i velice vtipnou zdravici (osobě přijet nemohl, termín mu nevyhovoval), ale zdravici namluvil přímo v naší škole cirká o měsíc dříve, kdy se svým souborem ve Františkových Lázních hostovali.

Vtipnou a zároveň moudrou zdravici namluvil pan Zdeňk Svěrák v učebně keramiky v suterénu školy.

Paní ředitelka Miroslava Pešková na červnovém koncertu také spolu se zástupcem města Fr. Lázně ocenila úspěšné žáky a jejich učitele.

Můžete prozradit, jak jste přišli právě na Járu Cimrmana?

Připomenu jen, co už je známo o tom, jak jsme k tomuto názvu dospěli. Chtěli jsme, aby po vzoru jiných škol i naše škola nesla jméno nějakého významného člověka, který by současně reprezentoval fakt, že na naší škole jsou kromě hudebního další tři obory: taneční, výtvarný a literárně-dramatický. Během debaty padala nejrůznější jména slavných hudebníků, dramatiků i spisovatelů, až najednou jedna kolegyně, paní Světlana Halasová, zamyšleně podotkla: „Kdo byl největším z Čechů? Kdo svým géniem ovlivnil všechny tyto i další obory? Jára Cimrman.“

Většina okamžitě zajásala, a v krátké době se přidali i ti, kdo možná zpočátku maličko váhali. Pochopení a vstřícnost jsme s pojmenováním nakonec našli i na františkolázeňské radnici (vždyť Jára Cimrman byl i v anketě mezi občany naší republiky zvolen za největšího z Čechů, předstihl i

Karla IV.), nakonec jsme získali i zmíněný souhlas - a škola se dnes již tímto názvem honosí. Mimocho- dem, jsme druhou školou v naší republice, která se po tom slavném géiovi jmenuje. První je Základní škola Járy Cimrmana v Lysolajích.

Je také známo, že v rámci tohoto přejmenová- ní vznikla i dvě sochařská díla... Doplníte tuto infor- maci?

Úkolu se ujal náš bývalý učitel keramiky (učil u nás po dobu, kdy byla na mateřské dovolená jeho žena paní Veronika Černá) pan Jan Branžovský. Vy- řešil elegantně problém s tím, že jak známo se podoba Járy Cimrmana nezachovala, a tak vznikly dvě velice dobré plastiky: ruka trčící z vody a hlava s obličejem zakrytým v dlaních. Díla jsou zatím umístěna v prostorách školy, ale určitě je v plánu, že se s nimi v dohledné době seznámí i veřejnost. Budou umístěny na nové fasádě školy.

Myslím si, že už tohle všechno to samo o sobě by stačilo, aby oslavy 45. výročí měly náležitý rá- mec, určitě možná ne tolik okázalý, ale o to zajíma- vější. Ale určitě tohle je jen začátek, vždyť jsme vlast- ně ještě do tohoto školního roku nevstoupili...

Ano. V listopadu se v duchu tohoto výročí konal společný koncert naší a spřátelené školy Mu- zikschule z Bad Brambachu. Máme společně dlouho- letou dobrou spolupráci.

Za další jsme v tomto roce organizátory ústředního kola celostátní soutěže Základních umě- leckých škol ve hře na elektronické klávesové nástro- je. Ústřední kolo proběhne u nás, ve Františkových Lázních ve dnech 29.4.- 1. 5. 2016.

„Ochotný spolek zaměstnanců školy“ tradičně doplnil koncertní vystupování učitelům recesí a trochou nevázaného veselí. A proto- že to bylo představení k události, kdy škola dostala oficiálně název Základní umělecká škola Járy Cimrmana, tématem hry napsané a režírované paní Jarmilou Markovou byl příběh, kde tajemného vraha neodhalí Hercule Poirot, ale Jára Cimrman, který jak známi Františkovy Lázně rovněž navštívil a jak vidno zazářil svým géiem i v této oblasti.

Už teď ale jsou známa i jména našich žáků, kteří se do této soutěže probjovali a budou zde účinkovat. Můžete je představit?

V krajském kole ve hře na elektronické klá- vesové nástroje uspěli J. M. Theiss (ten ale bez po- stupu do celostátního kola,) dále pak vavříny spolu s postupem do celostátních kola vybojovali Tereza Čeháková, Tereza Horská a Filip Skribek.

Při této příležitosti mi ještě dovozte trochu odbočit z výčtu akcí k oslavám a doplnit, že velký úspěch zaznamenali rovněž žáci ze třídy pana zá- stupce ředitele Bohumila Polívky v krajském kole ve hře na akordeon a i oni postupují do celostátního kola. Jsou to: Laura Gillarová a Štěpán Plachý a dá- le pak akordeonové trio M.L.Š., kde Lauru a Štěpá- na doplňuje ještě Matyáš Tůma.

Dobře, a za naši redakci ještě doplňuji žáky ze třídy paní učitelky Soni Leškové, a to Michaly Zárubové, Lindy Vostřé a Aleše Valenty, kteří si výborně vedli v pěveckých soutěžích. Psali jsme o nich v minulém Prostoru. Pak také Filipa Skribka z oddělení tvůrčího psaní, jinak redaktora Prostoru, který uspěl v soutěži na téma „Komenský a my“ a se svou úvahou zacílenou na to, zda jednou nahradí školy a učitelé počítače, se rovněž probjoval až do celostátního kola, které proběhlo v Brandýse nad Orlicí. Ale zpátky k oslavám...

Pamatovali jsme i na rekreaci jako odměnu za nelehkou práci. Učitelé měli možnost v říjnu o podzimních prázdninách vyjet na ozdravný pobyt do lázní Velký Meděř v Maďarsku.

V listopadu 2016 chceme pro rodiče a učite- le školy uspořádat společenský taneční večer v Sadové kavárně.

Vyvrcholení oslav pak podle našich záměrů má připadnout na adventní čas. Podařilo se nám získat podporu pro náš projekt zaměřený na vzájem- né výměnné pobyty spojené s koncerty a výměnou zkušeností mezi naší školou a hudebními školami koncerty se Základní hudební školou ve východo- slovenském Svidníku, s hudební školou v polském městě Glubczyce a také s Hudební, taneční a diva- delní školou ve francouzském městě Cluses.

V letošním předvánočním čase bychom po- zvali k nám do Františkových Lázní na týden žáky s učiteli těchto škol a jejich pobyt v našem městě by byl spojený jak se vzájemným poznáním, tak předáním zkušeností mezi všech zúčastněných škol navzájem na seminářích.

Samozřejmě veřejnosti se v této době všich- ni představíme koncerty. Součástí programu budou rovněž i ukázky tradičních vánočních zvyků té které země.

Mladí trumpetisté, žáci ze třídy pana učitele Jana Kováře zazářili na krajské soutěži

Adam VALENTA,
11 let

Adamova tvář se v novinách Prostor neobjevuje poprvé. Nadaný muzikant už má na svém kontě úspěchů víc. Včetně ceny z pěvecké soutěže.

Ještě jako předškolák začal hrát v ZUŠ na flétnu. Potom se ho pan učitel zeptal, jestli by to nechtěl zkusit s trubkou. Kývl. První nástroj mu půjčili ve škole. „Byl to docela velký rozdíl,“ vzpomíná s úsměvem. „Začátky nejsou ale nikdy lehké. Dneska už bych trubku za flétnu nevyměnil. Trubka je trubka.“

Adam, žák ze třídy pana učitele Jana Kováře, v krajské soutěži ZUŠ v Komorní hře (hra na dechové a žesťové nástroje) vyhrál ve své kategorii a postoupil do celostátního kola, které se koná v Orlové. Navštěvuje primu chebského gymnázia. Kromě trubky a zpěvu (paní učitelka Soňa Lešková) ještě navštěvuje keramiku u paní učitelky Veroniky Černé.

Na další koníčky už čas nezbyvá. Má-li volno, nejraději sedí u PC nebo u televize a odpočívá.

Karel BRTNÍK,
9 let

Pochází z Hazlova a také on se přes svůj věk takto úspěšně prezentuje podruhé...

Karel skončil v krajském kole ZUŠ hry na dechové a žesťové nástroje v Mariánských Lázních na krásném druhém místě (stejně jako loni. K panu učiteli Janu Kovářovi se chodí učit hrát 4. rokem, také jako Adam začal hrát ještě jako předškolák.

Přiznal se, že kromě trubky je jeho největší zálibou rybaření. Tatínek je profesionální rybář, a tak není divu, že syn po něm tuhle lásku podědil. Chodí spolu chytat na prut, zatím největším úlovkem byl sumec 1,30 dlouhý.

Přesto by se prý nejraději jednou stal hokejistou. Tatínek mu slíbil, že v 10 letech, což bude už za pouhý rok, ho zapíše do hokejového oddílu v Chebu.

Adam KOTAL,
9 let

Na svém kontě má svůj první „muzikantský“ úspěch: 2. místo bez postupu ...

Adam v krajské soutěži ve hře na dechové a žesťové nástroje toto ocenění získal za hru rovněž v duetu s **Jaroslavem LEHOCZKYM (8 let)**. Stejně jako většina i on začal jako předškolák výukou hry na flétnu a stejně i jeho se pan učitel Jan Kovář zeptal, zda by to nechtěl zkusit na trubku. Zkusil si to, zalíbilo se mu to, a už by tenhle nástroj také ani za nic nevyměnil...

Co ho ještě baví? Chodí ještě na sborový zpěv k paní učitelce Daně Staré na zdejší ZUŠ a také chodí kreslit, tentokrát ale do františkolázeňské knihovny. Co se sportů týká, dělával jich víc, ale žádný ho nezaujal.

Jarda Lehoczky, jeho spoluhráč ze soutěže, je jeho dobrý kamarád.

Ondřej KOLÁŘ,
12 let

Ze stejné soutěže si odvezl 1. místo s postupem do celostátního kola, a to v kategorii dua, kde hrál se starším bratrem Vladimírem.

Další cenu, tentokrát za druhé místo bez postupu získal Ondra v triu, kde hrál rovněž s bratrem Vladimírem a s Karlem Brtníkem. Do ZUŠ k panu učiteli chodí 6. rokem, vůbec nelituje, že si vybral právě trubku. Ten nástroj mu vybrala maminka, a vybrala dobře.

Také Ondra moc rád chodí chytat ryby (vždyť tatínek Karla Brtníka je jeho strýček, takže vlastně i on má rybaření „v krvi“). Už prý chytil několik kaprů, neví přesně. Starší bráška **Vladimír KOLÁŘ (15 let)**, který končí devítku, nastupuje po prázdninách na Střední rybářskou školu do Vodňan.

Jinak ještě s bráchou sdílí (kromě trubky) jednoho koníčka: sportovní střelbu ze vzduchovky.

**Tomáš BASL,
12 let**

A tohle je další nadějný „trumpetář“ ze třídy pana učitele Jana Kováře...

Tomáš v duetu hry na trubku spolu s **Michalem CHOVANCEM** bydlí ve Františkových Lázních Alejích, obhájil v krajském kole druhé místo bez postupu.

Také on začal nejprve flétnou, poté ho zaujala trubka. Nástroj si vybral on sám. Stejně jako jeho kamarádi, tak i on je s volbou spokojený.

Dříve se ještě věnoval karate, plaval—ale teď z časových důvodů musel zanechat. Hodně času zabírá učení, a také cvičení na nástroj.

Je studentem Gymnázia v Chebu. Jakou má představu o své budoucnosti? Jednou—možná—by se rád dostal na vysokou školu, chtěl by studovat architekturu. Ve škole ho nejvíce zajímají počítače a vůbec technické předměty.

**Michal
CHOVANEC,
14 let**

Prozradil, že by jednou rád komponoval písničky...

V krajském kole, jak jsme již uvedli výše, získal za hru v duetu spolu s Tomášem Baslem pěkné 2. místo. Stejně jako Tomáš, a ostatní kluci, kteří se takto výborně prezentovali, je ve třídě pana učitele Jana Kováře. Je to jeho první větší úspěch, na trubku se učí hrát teprve 3. rokem. Kromě výuky hry na nástroj, který si sám zvolil, ještě chodí sedmým rokem na bicí k panu učiteli Jiřímu Černému a navštěvuje hodiny animace u pana učitele Dana Černého.

Jako student tercie gymnázia na Svobodné chebské škole nemá také příliš volna, ale o své budoucnosti má jasno, tedy má svůj velký sen, který jsme už uvedli: jednou by rád komponoval vlastní skladby a písničky pro nějakou kapelu. Prozradil nám během rozhovoru, že už si sám zkusí doma skládat—zatím si to, co složí, přehrává sám, pro radost.

A protože jsme seděli ve třídě, kde se rodí Prostor, dozvěděli jsme se, že Michal také píše vlastní příběhy a povídky, většinou fantastické. Dohodli jsme, že příště přinese ukázkou doufáme, že bude třeba jednou také on pro redakci posílov.

Zvítězil v krajském kole hry na elektrofonické klávesové nástroje a postoupil do celostátního kola. Také si skvěle vedl v oboru tvůrčí psaní. Postup do celostátního kola si zajistil v soutěži Komenský a my

**Filip
SKRIBEK
13 let**

Filip je redaktorem časopisu. Prostor. Rozhovor vedla dřívější redaktorka Heidemarie Richter.

Filip patří k těm, který už má na kontě od doby, kdy se věnuje hře na hudební nástroj pěknou řádku úspěchů. Tentokrát si za prvenství v krajském kole ve hře na elektrofonické klávesové nástroje (třída pana učitele Vladimíra Hrinka) odvezl postup do celostátního kola. Zároveň zabodoval v literární soutěži MŠMT na téma Komenský a my. Úvahu na téma: ***Budou nás jednou učit počítače***, se kterou se dostal až do celostátního kola, najdete na další stránce Prostoru. A slovo má teď redaktorka Heidemarie:

*Jakou školu navštěvuješ a v jakém jsi ročníku?
ZŠ Fr. Lázně, do 7. třídy.*

Jaké máš záliby?

Mé záliby jsou hra na: klavír, klávesy a bicí. Poté je to divadlo, parkour a workout cvičení.

Jak dlouho hraješ na každý nástroj?

Hraju 8. rokem na klavír, na klávesy 6. rokem a na bicí 4. rokem.

Ty také, jak vím, hraješ divadlo. Chodíš tady na ZUŠ na dramařák. Jak dlouho?

Divadlu se věnuji 8. rokem.

Chtěl by ses věnovat nějakému uměleckému směru, chceš na školu s uměleckým zaměřením?

Rád bych to zkusil. Na konzervatoř se připravuji aktivně od února 2016, jinak celkově od té doby, co chodím na divadlo.

Takže zřejmě vítězí divadlo. Některé budoucí plány v tomto směru?

Budu se hlásit na divadelní konzervatoř. Úplně nejraději bych chtěl studovat divadlo nebo film.

Kdyby ses nevěnoval umění, co bys ještě rád dělal?

Určitě bych nebyl sportovcem. Ale jinak opravdu nevím, co bych dělal. Možná bych se hlásil na některou školu výpočetní techniky.

Máš sourozence? Mám dvě starší sestry. Jedna má pension a hotel, druhá pracuje ve Švýcarsku.

Ještě ke krajské soutěži Komorní hry– uspěli také pozounisté, žáci ze třídy pana učitele Robert Říšského

**Jakub
BAAR,
11 let**

Jeho tvář také již je z Prostoru známá, stejně jako tvář jeho bratra Honzy, dvojčete..

Ano, Jakub a Jan Baarovi se už v našem časopise Prostor prezentovali jako úspěšní pozounisté. Tentokrát spolu s bratrem Janem a další pozounistou **Janem ŠMRHOU (11 let)** si v krajském kole soutěže ZŠ v Komorní hře (dechové a žesťové nástroje) v Mariánských Lázních vybojovali ve své kategorii první místo s postupem. Všichni tři jsou ze třídy pana učitele Roberta Říšského. Jakub sem chodí už čtvrtým rokem.

Co nám o sobě Jakub ještě prozradil? Baví ho keramika, kdy ale navštěvuje kroužek při františkolázeňské knihovně. Vyučuje ji tu paní Jarka Kabatů a ještě je rovněž fanda do atletiky: dělá desetiboj, což patří k dost náročným disciplinám, protože předpokládá šikovnost úplně ve všem: běh, skoky, švihadla, hody... Chtěl by se věnovat také střelbě—a jednou by se rád stal kriminalistou, jako tatínek.

A co bratra Honza? Nepřišel, protože prý měl nějakou akci. Jakub o svém dvojčeti řekl, že i on má sice rád pozoun, ale také by jednou chtěl studovat na policejní škole.

Další děti, které uspěly v Krajské soutěži ZUŠ v komorní hře—dechové a žesťové nástroje, ale na této stránce se neobjevily (prostě to pro jiné povinnosti nevyšlo, aby zašly do redakce Prostor na rozhovor), představíme alespoň v krátkosti: Kvarteto zobcových fléten ze třídy paní učitelky Zdeny Horské získalo ve II. b kategorii první místo. Jsou to tyto žákyně : S. SPÁČILOVÁ, A. KUČEROVÁ, M. BRISUDOVÁ, A. KVASNIČKOVÁ.

Dále žáci, které jsme již v textu jmenovali: **VI. KOLÁŘ** (bratr Ondry Koláře), **Jaroslav LEHO-CZKY, A. ČERVENKA** (trubky, p. učitel Kovář) a dále **Jan BAAR** (bratr Jakuba Baara) a **Jan ŠMRHA** (pozounisté ze třídy p. Říšského).

V „kraji“ byli úspěšní akordeonisté ze třídy pana zástupce ředitele Bohumila Polívky

**Štěpán
Plachý,
9 let**

Vyhrál 1.místo s postupem do celostátního kola ve hře na akordeon.

Štěpán si toto prvenství vybojoval společně s **Matyášem TŮMOU (9 let)** a **Laurou GIL-LAROVOU (11 let)** za hru v triu v krajském kole soutěže ZUŠ na akordeon, které proběhlo v Kraslicích.

Štěpán pochází z Lubů, kde také navštěvuje 3. třídu na tamní ZŠ. Do františkolázeňské ZUŠ dojíždí a učí se zde hrát na akordeon ve třídě pana zástupce ředitele Bohumila Polívky třetím rokem. Nástroj si podle svých slov zvolil proto, že na něj hraje jeho děda a taky strýc. Prostě se mu vždycky akordeon líbil, a líbí pořád. Cvičí každý den. Má rád ještě výtvarnou výchovu, a až za akordeonem je fotbal.

Štěpán se vůbec poprvé, ještě v nejmladší kategorii, zúčastnil soutěže v roce 2013, kdy také postoupil do krajského kola. Čím by rád byl? Slavným harmonikářem.

**Matyáš
TŮMA
9 let**

Matyáš stejně jako Štěpán (a Laura) postoupil do celostátního kola...

Bydlí ve Františkových Lázních, chodí do třídy pana zástupce ředitele ZUŠ Bohumila Polívky a učí se hře na akordeon. Vybral si ho sám, třeba se mamince víc líbil saxofon. Ale nepřesvědčila ho. Jenom se to ale prostě líbilo.

Jinak je to taky sportovec. V Chebu navštěvuje oddíl lehké atletiky. Má taky svůj sen. Sát se jednou nejlepším světovým atletem, a do výšky skočit aspoň tři metry. Ve škole ho baví ze všech předmětů matematika.

Jaké vidím rozdíly ve hovorech mezi ženami a muži

Na rozdíl od mužů se povaha žen při dospívání naprosto radikálně změní, což vede k velikým problémům. Hlavně tedy mezi muži, kteří jsou zvyklí se chovat stále stejně a ženami, které své chování mění, zvláště když nepříznají, že ho mění. Ženy též mění svůj slovník. Tedy, lépe řečeno, aby se jim podařilo zmást muže a to nejen na apríla, nemění tvary slov, nýbrž jejich významy. „Ne“ znamená „Ano“. Například:

-Jsi našťvaná?

-Ne.

Naopak „Ano“ znamená „Ne“. Např.:

-Jsi v pořádku?

-Ano.

Další častá fráze opačného významu je: „Jak chceš.“ Např.:

-Můžu jít dnes večer ven s přáteli?

-Je mi to jedno, jak chceš.

Ale možná aby si to ženy u mužů alespoň trochu vyžehlily, nebo spíše naopak, aby daly možnost mužům si něco vyžehlit a tím nerozpoutat hádku, vymyslely frázi „Co jsi říkal?“, která nemá jiný význam, ovšem její skutečný význam je mnohem hlubší, než se zdá. Dává totiž muži šanci ještě si naposledy rozmyslet své tvrzení.

Např.:

-Jsi hloupá a namyšlená.

-Promiň, asi jsem špatně slyšela. Co jsi to říkal?

Převychovat ženy není snadné, ale pro začátek je, myslím, celkem k věci jim koupit slovník spisovné češtiny.

Apeluji ale na muže, aby se nepřehmátli a omylem neobdarovali své drahé polovičky slovníkem spisovné mužštiny, kde jsou překlady mužských frází. Jeden příklad za všechny je mužská fráze „Jdu na jedno.“ u které je ženě předem jasné, že druhý den si ho půjde vyzvednout na záchytku.

Šárka R.

Prazvláštní hodina češtiny

Místo: Základní škola Františkovy Lázně

Čas: druhá vyučovací hodina. Český jazyk. Píše se písemka!

O koho kráčí?: O autora tohoto článku a jednu osobu, které mimozemšťané vycucali mozek. Posuďte sami:

Petra Hůlková (P): Deny, od kolika máme dramatařák?
Denisa Pilařová (D): od 14:00.

P: COŽE???

D: Jedeme do domova důchodců.

P: COŽE???

D: A máme umět ty básničky!

P: COŽE? Já je neumím!

D: COŽE???

Teď když o tom přemýšlím, vážně Petřo, neměli bychom absolvovat kurz v šeptání?

P: Tak jo, myš domácí je šedivá, jiná snad ani nebývá.... Eh... a dál to neumím...

D: dostane záchvat smíchu... (představte si to: uprostřed hodiny + k tomu se píše test. To jsem ale případ...)

P: Tak si to zkusím ještě jednou... myš domácí je šedivá, jiná snad ani nebývá.... Ehm.. Tak znova, myš domácí je šedivá...

D: Já to vzdávám, učitelka se na mě dívá divně, ale neřeším to.

Pokračujou ve společném myšlení s Petrou... ačkoliv to nikam nevede:

P a D: Myš domácí je šedivá, jiná snad ani nebývá...., myš domácí je šedivá, jiná snad ani nebývá...., myš domácí je šedivá, jiná snad ani nebývá... A jak je to proboha dál?

Po skončené hodině:

P: Já to vzdávám, já se to naučím před dramatařákem.

D: (chudák moje bránice) Konečně moudré slovo od ne-moudrého člověka :)!

Lily

Další úspěšní žáci z krajských kol

Krajská soutěž ZUŠ ve hře na elektronické klávesové nástroje: kromě Filipa Skribka (VI. kategorie) ještě ve svých kategoriích získali I. místa s postupem do kola tyto další žáci ze třídy pana učitele **Vladimíra Hrinka**: J. M. THEISS (0. kategorie), T. ČEHÁKOVÁ (VI. kategorie) a T. HORSKÁ (VIII. kategorie)

V krajském kole pěvecké soutěže BŘEZOVSKÝ LÍSTEK si Adam Valenta „vzypíval“ postup do celostátního kola, Michaela Zárubová skončila na třetím místě. V krajském kole pěvecké soutěže KARLOVARSKÝ HLAS si postup do celostátního kola vybojovala Linda VOSTRÁ. Všichni uvedení žáci jsou ze třídy paní učitelky **Soni Leškové**.

V soutěži kytaristů PRAGuitarra Clásica 2016 obhájil druhé místo J. MORKES ze třídy pana učitele **Alexandra Kotlára**. J. Morkes také úspěšně složil přijímací zkoušky na plzeňskou Konzervatoř.

Přijímací zkoušky na další umělecké školy dále složili: J. PHI, Střední odborná škola multimediální a propagační tvorby Praha (paní učitelka **Simony Čadkové** a pan učitel **Dan Černý**), a na Střední odbornou školu řemesel to byla K. OPELTOVA (ze třídy paní učitelky **Simony Čadkové**).

Všem uvedeným mladým talentům i jejich učitelům držíme palce, aby dobře obstáli i v konkurenci celostátní a stejně dobře jako dosud reprezentovali naši školu. V příštím čísle zveřejníme další rozhovory.

Úvaha na téma *Budou nás jednou učit počítače?* Filipa Skribka v literární soutěži **Komenský a my** zaujala a Filip s ní postoupil až do celostátního kola.

Počítače versus učitelé

Učitelé jsou pro nás důležití. Ať už chceme nebo ne, díky nim se nám dostává vzdělání, poučení a někdy i lepšího vychování. Ať tak či tak, civilizovaná společnost vyrůstá právě na učitelích. Můžeme se obejít bez učitelů? Bez škol, jak je znaly celé generace lidí, snad od starověku?

Už dnes jsou ale počítače chytřejší - tedy rozumíme si, mám na mysli především neuvěřitelné množství informací, které dokážou vyhodnocovat ve zlomcích sekundy - než desetitisíce lidí najednou. Nejen díky internetu, ale také díky svým funkcím, v tomto případě lze hovořit o dovednostech. Nejen, že na monitorech většiny počítačů vidáme dnes a denně nové a nové informace, ale počítače s námi už dokážou i mluvit. A teď nemám na mysli jen počítače, na jejichž obrazovky civí miliony lidí už přes 30 let. Mluvím hlavně o „malých počítačích“, totiž o chytrých telefonech, které s námi komunikují, baví se jako každá jiná normální živá osoba. Sice zatím pouze j v určitých jazycích, ale i to se brzy změní.

Dokážou nás v budoucnu nebo dokázaly by nás již teď učit počítače? Jsou stroje schopné nahradit lidské vědění, chytrost i logiku? Jsou schopné v tomto směru nahradit učitele? Moje odpověď zní ANO.

V dávnější minulosti žilo na světě vždy jen pár lidí, kteří byli schopni obsáhnout a zapamatovat si všechno lidské vědění. Tohoto výsledku však byli lidé schopni dosáhnout naposledy možná tak před několika sty lety. Od té doby se lidské poznání rozšířilo o takové množství informací, že už je to prostě nemožné.

Dovede si představit, že by někde na světě žil člověk, který by byl chytřejší než Google? Samozřejmě, že ne. Tak chytrý nikdo nebyl, není a už nikdy nebude. Nejen že Google zahrnuje mnohem více informací nežli slavná „New York Public Library“ (knihovna v New Yorku), ve které je umístěno více než milion knih, ale on obsahuje takové kvantum poznatků, že to představuje dokonce víc než 100 takových knihoven. Samozřejmě, ani na internetu některé věci také prostě nenajdeme, jenže to je v porovnání s tím, co je jen v knihách, zanedbatelné množství. V knihovně, ať je v ní nakupeno sebevíc knížek, nikdy nemůžeme počítat, že v nich najdete tolik informací, jako na internetu.

A teď si to převedeme na lidi. Internet má v průměru, co se týče vědomostí, IQ vyšší, nežli 50 000 učitelů matematiky dohromady. Už jenom jedna internetová stránka má IQ větší než čtyři velmi schopní učitelé.

Wikipedie, stránka, kterou denně navštěvují statisíce lidí, má IQ přibližně tak vysoké, jako dvě pětiny celého počtu obyvatel země. To je něco kolem dvou miliard a 690 milionů lidí, což znamená, že kdyby každý člověk z tohoto neuvěřitelně velkého počtu měl přesně průměrné IQ, což je 90, činilo by IQ Wikipedie 242 miliard a sto milionů. To prostě kapacita lidského mozku nikdy nemůže obsáhnout, to se i vymyká naší „obyčejné“ lidské

představitivosti. Pro člověka a jeho mozek, byť sebelepší, je to zcela nemožné, nepředstavitelné.

A teď si k tomu ještě představme, že by Wikipedie uměla mluvit a dorozumívat se pomocí lidské řeči. To už by byl učitel, jak se patří. Ale Wikipedie je přitom jen jedna chytrá stránka. Co například 100 takovýchto stránek. Znásobme si to. To je IQ, které by v průměru k lidskému IQ bylo vyjádřeno číslicí 24 bilionů, a 210 miliard (24 210 milionů), tedy v součtu je to asi 269 miliard lidí. A to už se opravdu vymyká všemu, co si dokážeme představit..

Počet všech lidí na Zeměkouli se aktuálně pohybuje těsně pod hranicí 7 miliard. To znamená, že když chceme rozdělit těchto 269 miliard lidí mezi planety se 7 miliardami občanů, budeme potřebovat 38 takových planet, a ještě zbudou 3 miliardy lidí. To znamená, že internet v sobě obsahuje přesahující 38 krát počet lidí naší planety.

Jenomže zase: Wikipedie není nějaký jeden nadčlověk. Jsou za tou neuvěřitelně ohromnou kapacitou stovky a tisíce lidí, kteří do ní každý den přidávají všechny svoje poznatky a vědomosti z nejrůznějších oborů. Hmm... Jenomže já teď mluvím o tom, že jednou počítače nahradí učitele z masa a kostí..

A co se počítačů týče, také v přístupu k žákům se liší. Internet i počítač se dokážou zaměřit na jedinečnost každého studenta, na jeho zájmy, pocity, inteligenci a dokonce i mluvu každého ze studentů. Učitelé se musí vypořádat s celou třídou najednou, takže jim nezbyvá příliš času na jednotlivé žáky, na jejich individuality. Počítač se dokáže mnohem dokonaleji soustředit a mnohem lépe studenta přimět k učení, než kterýkoliv učitel. Žáci nemají z počítače strach, a zároveň ho rádi poslechnou. Přece jenom: je to „jenom“ počítač. Krabička, která nemusí jenom učit, ale současně je umí i pobavit. Tak proč ji neposlechnout?

Tím ovšem nechci snižovat možné riziko zotročení planety technikou, ale musím uznat, že technika stále rychleji předbíhá lidstvo. A můj závěr k této části? Jestli se pokrok požen takovou rychlostí, tak za deset let na tom budeme líp, než například v seriálu Futurama nebo StarTrek.

Teď je tady ještě jedna otázka, kterou by se rád zabýval. Dokážou počítače nahradit lidské cítění? Podle mne určitě. S počítačem se můžu pohádat, usmířit, můžu být naštvaný na něj a on na mě. Může mě mít za kamaráda, ale také mě nemusí mít vůbec rád. Nevěříte?

V budoucnu by mělo existovat něco jako „robotická evoluce.“ Tento pojem by měl vypovídat o tom, že počítače a elektronické věci, by se samy od sebe postupně vyvíjely v lepší a lepší. Samozřejmě se nedá mluvit o rozmnožování, i když by nebylo špatné, kdybych si koupil nový počítač a druhý den ráno bych mohl prodat pět jeho potomků.

Ne, tak to určitě nebude, ale zjevně evoluce elektroniky jde mnohem rychleji dopředu, než evoluce nás lidí. Proto jsem mluvil o jednom dni. Láska počítače se asi nedá úplně vytvořit nebo naprogramovat, za to se dá vytvořit umělá inteligence a spolu s tím i napodobení ostatních pocitů. Což už ostatně existuje, ať chceme nebo

ostatních pocitů. Což už ostatně existuje, ať chceme nebo ne. Pak už stačí přidat jen končetiny, tělo - a kabely dovnitř. A budou tady roboti, dokonalejší nežli lidi.

Nemyslím si ovšem, že k právě k tomuhle všechno směřuje. Jak by to pak dopadlo? Samozřejmě to asi všichni víme. Jednoduše špatně. Proto je skoro jisté, že něco takového nikdo z lidí neudělá. A i kdyby se nakrásně takový blázen našel, robot ani počítač při sebevětší inteligenci nemůže získat **svůj vlastní rozum**. Může mít jen takový rozum, takovou sumu informací, které do něj vloží člověk, přesněji lidé.

Počítače mohou zničit lidstvo jen tak, že někdo někde zmáčkne pár správných tlačítek, na kterých bude napsáno „Intel inside, Made by Lee Byung-Chull, Samsung company“ a Země se rozletí na miliardy malých kousíčků. Jenomže tehle povel dostane počítač zase jen od člověka.

Nevěřím, že počítače by se z ničeho nic rozhodli, že vyhubí lidstvo. V techniku a její budoucnost věřím, ale zase ne natolik, abych si myslel, že technika ovládne a nakonec zničí člověka.

Filip Skribek

Další soutěžní práce na toto téma:

Budou nás jednou učit počítače?

Budou nás učit vyspělé technologie? Takovou otázku si asi dávají všichni lidé na světě. A co když ano? Možná ano, možná ne, ale kdyby tomu tak bylo, tak by asi bylo všechno jiné. Školy by nebyly. Děti by mohly zůstat doma a mohly by se rovnou učit, třeba ještě v posteli. A možná by jim na to stačilo jen 10 minut.

A jaký by to byl svět? No, doufám, že lidi budou i v budoucnu přece jen pořád chytřejší nežli počítače. Jinak by svět ovládl chaos, protože by vládu nad světem i lidmi převzala technika. A co by se stalo s knihami? Ty by asi pomalu začaly mizet jako něco nepotřebného. Knižovny by se zavřely, protože by přestaly být potřeba. Skoro nikdo už by nečetl, možná ještě tak na tabletech nějaké zprávy. Lidi by se asi více dívali na televizi, nebo jak se tomu v budoucnosti bude říkat. A brýle na čtení? Ty by se taky už asi vůbec nepoužívaly, možná, že i místo nich taky lidi vynalezou něco jiného. Děti by si zase ve volných chvílích jenom pořád hrály s mobily a hrály si neustále jen hry na počítači. Všechno by za lidi udělali počítače, a lidi by se nerozvíjeli.

Nebo že by se tohle všechno nestalo? Co když by naopak vynalézané technologie byly dobré a všechno na světě by se změnilo k lepšímu? Co kdyby se i lidé změnili díky technologiím k lepšímu a na světě by vše začalo znovu, od začátku? Ze světa by zmizely zlo, špína a nemoci, příroda by už neumírala, ani zvířata a rostliny a lidi by začali objevovat nové světy ve vesmíru? Kdo ví, jaké to jednou opravdu bude, ale já si myslím, že se toho nedožiju.

O dvacet let později

Byl to úplně normální den. Také jako každý jiný

den jsem přišel do práce. Bylo to v době, kdy se opravdu svět se stal čistším a lepším, jak jsem to předpovídal a jak se to všechno taky poměrně rychle potom stalo. Nějací blázniví vědci však před časem vyrobili enschteinium, kámen, který umí myslet a vnímat stejně jako lidé. Vynalezli a vytvořili jich potom více, a tak ovládli svět. A právě dneska, jak před chvílí hlásili v ranních zprávách, převzala vládu nad světem jejich armáda. Říkají si Geniové. Všechno, úplně všechno obsadili. Kdo se bránil, toho zlikvidovali. Dokázali mučit i jen myšlenkami.

„Pane, musíme okamžitě utéct!!“ vykřikla zoufale moje asistentka Anny. Byli jsme spolu v laboratoři. Já jsem byl tak zabraný do práce, že jsem zprávy neslyšel a hrozně se při jejím křiku lekl. Hned jsem se zeptal „proč?“. Anna mi roztřeseným hlasem vysvětlila, co se stalo. Stačilo pár slov, a už jsme spolu pelášili do tajné komory v garáži. Stejně jako další lidé jsme se připravovali na to, že je něco takového možné, a že kdyby Géniové s velkým G ovládli svět, bude to špatně. Všechno důležité jsme tam měli už dříve připravené. Měli jsme tam všechno technologii, měli jsme rušiče, aby nás nenašli komunikátory a abychom se současně mohli bezpečně domlouvat s lidmi v jiných bunkrech. Měli jsme tam samozřejmě i zásoby jídla a pití na celé dva roky.

Kamerami, které byly nastavené tak, aby vysílaly, co se děje venku k nám do tajné místnosti, jsme se dozvěděli, co se děje: Géniové chytali a zajímali lidi, kteří se ještě nepodařilo dostat se včas do přichystaných úkrytů. Viděli jsme, jak je někam odvázejí a jak se chystají udělat si z nich otroky pro dokončení svých plánů.

Neměli to nijak lehké. Naši vojáci bojovali na život a smrt a zabili dost Géníů i jejich vojáků. Géniové i jejich armáda ale byli mnohem silnější, než vypadali. Nakonec v bojích umřelo asi hrozně moc našich vojáků a ze 120 Géníů jich pořád zbývalo ještě 86.

Boje dál pokračovaly. Nakonec zahynulo dalších 23 Géníů, ale umřelo také hodně našich vojáků. Vypadalo to moc špatně s námi lidmi, zdálo se, že to prohrajeme - až najednou z oblohy začala střílet a házet bomby letadla USA. Zbývající nepřátelé viděli, že se situace obrátila. Ještě se chvíli bránili, a najednou „vzummmmm...“, a všichni byli pryč. Prostě zmizeli. Kam se teleportovali to jsme nejdřív nevěděli, ale pak jsme zjistili, že se opevnili na jejich základně na Sahare.

Za dva týdny potom jsme se všemi žijícími lidmi konečně vymysleli plán. Musíme se dostat na tuto základnu a zničit zdroj veškeré moci Géníů - enschteinium. Věděli jsme, že kdybychom ho dokázali rozbít, tak by se všichni Géniové vypařili. Ti nejlepší vojáci a vědci začali dělat plány a přípravy na poslední určitě největší bitvu mezi lidmi a Génii.

Vědci rychle vytvořili a pak rozdávali zbraně, které fungovaly hlavně proti Géníům. V první fázi bylo třeba odlákat jejich pozornost. Strašná spousta lidí dostala rozkaz, aby začala utíkat nebo ujíždět pryč od naší hlavní centrály v Iráku daleko na jih a přitom dělala co největší rozruch. V této první fázi si měli Géniové začít

myslet, že lidi dostali strach a že prchají pryč. Nemělo jim být přitom nic podezřelého.

To se nám povedlo, a protože Géniové toužili po nových otrocích, tak se skoro celá jejich armáda teleportovala z jejich základny tím směrem, kam podle nich prchali lidé. Na jejich základně jich zbyla jen hrstka, a to ti nejsilnější a nejchytřejší z nich.

Jenomže když byla velká část z nich z úkrytu venku, obrátila se proti nim naše armáda – a začaly nové bojové akce v Libyi, Egyptě, Řecku.... Lidé vyzbrojení novými zbraněmi začali útočit. Nakonec jsme je v těžkých bojích všechny zabili, zranili nebo zajali. Do zajetí jsme vzali i ty, kdo zbyli na jejich základně.

Nakonec to bylo třeba udělat to nejdůležitější. Trvalo nám půl hodiny, než jsme našli enschteinium. Celkem 250 mužů se s kladivý dalo do práce a bušili do něj hodiny, a hodiny. Trvalo to dlouho, ale ten kámen nakonec praskl, rozlétl se na malé kousky a jeho síla se rozplynula. A my, lidé, zvítězili.

To se stalo dávno předtím, než ses narodil ty, milý čtenáři. Bylo to ještě za časů, kdy pořád ještě existovaly státy a všechny země ještě nebyly stejně vyspělé. Lidstvo ale takhle válka nakonec sjednotila. Řekli si, že už opravdu budou technologie využívat jen k tomu, aby se lidi měli lépe a nikdo nechtěl nikoho ovládat. Pak teprve začal na zemi nový život.

Phan Anh Mai (Michal)

Krátká úvaha na téma „počítače a škola“

V dnešní době jistě každý, kdo měl šanci vyrůstat v lepších civilizovaných životních podmínkách - mluvím teď o lidech, kteří aspoň vyzkoušeli počítač nebo souhrnně všechny vymoženky elektroniky - by se jistě už nikdy neobešel bez těchto věcí, nebo by se tak stalo, ale jen za cenu obrovských obětí. Přesněji, hlavně bychom se neobešli bez signálu, díky němuž se můžeme připojovat k internetu a být v kontaktu chceme-li, třeba s celým světem. Lidé jsou každý den stále víc a víc závislejší na svých elektronických „hračkách“ a berou používání všech těchto přístrojů už jako naprostou samozřejmost, jak rutinu.

Říká se, že by nikdo nejen ve starověku, ale vlastně ještě před takovými pouhými sto lety něco takového ani ve snu nečekal, nedokázal by si takový luxus, který v naší době v technice máme, vůbec představit. Ale s tím nemohu úplně souhlasit. Doba se vyvíjí, stále rychleji jde kupředu, ale vlastně je to podobné, jako když lidé od užívání kamene přešli k ovládnutí ohně, a pak pokračovali ve vynalézání nových věcí dál a dál. A určitě si už tehdy jejich současníci nedokázali představit, že jednou budou na různé ruční práce stroje nebo že lidé se budou pohybovat vlaky, auty a dokonce létat ve vzduchu jako ptáci. Lidem by možná mohlo už před několika lety stačit to, že mají počítače, mobily, ale dnes už zároveň každý očekává, že se objeví něco novějšího a modernějšího. A to nejen u počítačů a mobilů, ale u všeho.

Podle mého názoru nám elektronika opravdu usnadňuje život. Ale žádná věc na světě není stoprocentně dokonalá, bez jediného kazu. Tou pozitivní stránkou elektroniky je, že výrazně ulehčuje a hlavně urychluje práci, a proto ji bereme jako naprostou samozřejmost. Potřebujeme-li najít něja-

kou důležitou informaci, nemáme čas se prohrabovat tunami knih a učebnic, a jejich nekonečnými stránkami. Prostě nám dnes stačí jediný klik v počítači a za pár sekund máme potřebné k dispozici.

Také se stejně rychle můžeme v teple domova spojit se svými přáteli... ale to už tak úplně skvělé není. Tady najdeme už ty vzpomínuté vady na kráse. Já vím, a ví to i mnozí moji vrstevníci, že osobní kontakt je vždycky lepší, tohle je ale prostě rychlejší a pohodlnější. Nemusíš se oblékat, vydávat se třeba zrovna do deště nebo do mlhy, hledat nějaké přívětivé místo... Kromě toho, co když vaši přátelé žijí hodně daleko od vašeho města nebo dokonce státu? Nebýt elektroniky, tak se třeba s nimi neuvidíme celé roky.

Jenomže je pravda, že se tohle vztahuje i na lidi, kteří žijí ve stejné městě, dokonce ulici a chodí do stejné školy. To, aby si dali sraz a pokecali spolu někde v kavárně, to už se dnes mezi mladými lidmi skoro nestává. Žádné srazy, ale místo toho posílání zpráv přes internet. Kolikrát jsem sama byla svědkem, že sice spolu lidi nakonec v té kavárně seděli, ale stejně spolu nemluvili. Každý z nich se věnoval svému mobilu. A co to neřící po pravdě. Taková jsem i já. Vždyť i já sama používám mobil tak často a hlavně skoro pořád, jako bych dýchala a aniž bych si to uvědomovala.

A jak to bude v budoucnu se školou? Budou nás jednou učit počítače? To nevím, neumím na to najít jedinou správnou odpověď. Tak raději řeknu, co si o tom myslím, bez ohledu na to, co jsem do této chvíle napsala: Kdyby přestaly existovat školy a děti a mladí lidé by se učili na počítačích doma, tak to už bych si nedovedla představit a ani bych si to nepřála. Popravdě by to nás lidi mělo určitě špatný vliv, být jen dom, povalovat se na gauči a všechnu moudrost čerpat ze stroje, třeba hodně chytrého. Škola z nás dělá nejen vzdělanější, ale i lepší lidi a taky jsme díky škole více imunní vůči různému zlu. Získáváme poznání o tom, co je správné a co není a dokážeme více rozlišovat.

Za sebe nesouhlasím s tím, aby počítače nahradily učitele, aby nahradily školy. Škola, to je úplně něco jiného, než počítač. Je živá. Takže třebaže já osobně nepatřím k těm, kdo milují chození do školy a jsou dny, kdy bych se raději škole vyhnula a nešla tam, ale určitě bych si kvůli tomu nepřála jejich likvidaci. Umím si představit, jak by mi chyběla atmosféra, kamarádi, vlastně i učitelé – a když o tom přemýšlím, tak by mi docela dost chyběli i ti, kteří mi zrovna „nesedí“, protože jsou nejen hodně přísní, ale někdy i nespravedliví. Myslím si, že i tohle nás učí, jak se vyrovnat se světem, jak poznat lidi i sebe. Zkrátka by mi chybělo všechno.

Doufám, že školy nikdy nezaniknou a že budou pokračovat dále. Věřím, že v budoucnu nevznikne generace, která veškerou civilizaci zhustí do pouhého vysedávání na internetu.

Dang Tuyet Ngung (Linda)

Dopisy sobě samému do budoucnosti

Škola minulosti dávné i méně dávné...

Františkovy Lázně, dne 4.3.2016

Drahá Anno (přímení už máš asi jiné),

tady Ti píše Tvoje čtrnáctileté já z roku 2016. Pokud jsi tenhle dopis otevřela... jaký že to je letopočet? No nic, než se s tím počítat, raději napíšu: ve své době, pak si představuji, že jsi těsně před tím zase něco vyvedla. Sice nevím co, ale přece Tě dokonale znám. Nebo ne?

Dost by mě zajímalo, jakou kariéru sis nakonec vybrala. A taky, jestli jsi jela na rok do Německa tak, jako jela Tvoje, haha *naše* starší sestra. A taky přemýšlím, s jakými známkami jsi asi odmaturovala. Tedy pokud vůbec, ty pako. Taky mne zajímá, jestli sis nechala udělat tetování, atd. atd., atd. – jak by řekla moje (tvoje) zeměpisářka. Pamatuješ na ni ještě?

No a v neposlední řadě bych hrozně ráda chtěla vědět, jestli sis vzala toho kluka, který se mi tolik líbí. Mám tisíce otázek, na něž znáš odpovědi jenom ty. Odstěhovala ses do Prahy nebo žiješ v New Yorku? A jak jsi pokročila se švédštinou? Co teď v Tvé době dělají spolužáci z gymplu a ze základky? A co naše sestra a bratr? Stala se Jana velvyslankyní v nějaké zemi na konci světa, jak o tom pořád vykládá? Vymyslel Martin nějakou novou počítačovou hru a je z něj multimiliardář? A postavili si naši rodiče na Havaji letní sídlo, o kterém si čas od času povídali?

Úplně tě vidím, jak si tohle čteš, krčíš už svoje tak krásné čelo a právě se nahlas směješ. Nemám pravdu? Jasně, že mám. Ty jsi přeci bývala mnou. Existuje ještě vůbec ta holka? Ta holka s růžovými vlasy a obrovskou vášní pro hudbu? Nebo ses změnila v upjatého „suchara“? Pokud ano, tak trochu tajně doufám, že sis alespoň nechala obarvit jeden pramen vlasů vpravo na zátylku na křikla-

vě růžovou. Na památku na mě. Navíc ti to dost lidí ve škole chválilo, tak čeho se bát? Což mi připomíná, že včera (3. 3. 2016) jsme psali písemku z matiky, a já dostala pětku. Pak mi řekni, jestli byla povinná maturita z matematiky, a co jsi z ní případně dostala. Celkem by mě totiž zajímalo, jestli jsi hodně dlouho trčela na gymplu v Chebu a marně se snažila mít z matiky aspoň čtyřku, ty matematický génie. Pevně ale doufám, že to tak není, že jsi odmaturovala a že máš za sebou minimálně „Matfyz“, a taky, že něco smysluplného v životě děláš.

No jo, už jsi mi toho o sobě řekla dost, ale teď Tě s největší pravděpodobností zajímá, co asi dělám já? Vlastně, blbost, nezajímá, protože si to nejspíš pořád pamatuješ. No, kdyby náhodou už zapracovala skleróza, ráda ti osvěžím paměť. Sedím v ZUŠ ve F. Lázních. Koukám ven škvírami mezi žaluziemi v oknech. Vedle klávesnice počítače stojí stříbrný kelímek od cappuccina, které jsem před malou chvilkou dopila a při tom poslouchám ze sluchátek písničku Magnets od Lorde. Ale mamce prosím neříkej, že piju kafe. Sama dobře víš, že ti to zakazovala, když ti bylo čtrnáct.

Když jsem u těch písniček, celkem by mě zajímalo, jaké letí teď. Myslím, jako ve Tvé době. A taky, jestli jsi nezaněvřela na klasickou hudbu. Přece jsi hrála spoustu let na klavír, ne? A taky zpívala. Jestli někdy budeš mít nějaké děti (nebo je snad už máš?), rozhodně jim nesmíš odpustit hru na nástroj. I kdyby to bylo to poslední, co v životě uděláš. A pokud snad nemají hudební sluch tak, jako Ty (teda aspoň myslím, že ho máš), přece rákoska dokáže naučit i hrochy zpívat.

To bude asi všechno, co jsem Ti chtěla napsat. Pamatuj si, když si nebudeš vědět rady, jak vstoupit do stáří, představ si, co bych asi dělala já. Nechci moc psát takové ty sentimentální řeči, obě dobře víme, jak je nesnášíš, ale nezapomeň na to, co jsi měla ráda, když ti bylo čtrnáct. Nezapomeň, že spravedlnost si vždycky najde cestu (ano, teď mluvím o těch, kteří si z Tebe pořád dělali srandu), nezapomeň, že všechno, co ve svém budoucím životě uděláš, ti Karma vrátí, a nakonec nikdy nezapomeň na mě.

Drž se, silná dospělá a odvážná Anno Vondráčková (příjmení si přepiš sama, pokud je to na místě) Tvé mladší a stále ještě nadějně já, čtrnáctiletá

Anna Vondráčková

P.S. Dej mi vědět, na kolik maturitních plesů Tě mamka nakonec ještě před osmnáctým rokem pustila, případně do kolika hodin jsi tam byla. A jestli ses opila, tak si mě nepřej!

Františkovy Lázně 4. 3. 2016

Zdravím Tě mé já,

přesněji Tě zdravím z minulosti, z roku 2016. Je březen, ještě je mi 13 a za pár měsíců mi bude čtrnáct. Někdy tak přemýšlím, jak to tam u mě, přesněji u Tebe, v budoucnosti vypadá. Představuju si, že v mých 45 letech budou lítat auta ve vzduchu, budovy budou mít prazvláštní tvary, děti se budou učit doma, jestli se vůbec budou učit, hodiny budou jen digitální a budou se používat takové zbraně, které zatím existují jen ve filmech. Upřímně věřím, že to tak nebude, i když nějaký posun lidstvo určitě udělá.

Snad se tam máš dobře a jsi šťastná, budovy jsou normální, auta jezdí po silnicích a děti se učí jako teď v minulosti ve školách. A taky doufám, že jsi pořádně zametla s holkami, co mě teď hrozně štve.

Zajímalo by mě, jestli jste ještě s Helenkou (je to ta nejlepší kamarádka) pořád nejlepší kamarádky a vídáte se spolu častěji než my teď. Taky by mě zajímalo, s kým jsi. Jestli jsi s tím klukem, který se na mě teď pořád usmívá a povídá si se mnou anebo s jeho bratrem? To mi ale přijde hodně nepravděpodobné. Nevím, koho sis nakonec našla, hlavně, že je milý, chytrý, všímavý, hezký a má tě hodně rád. Doufám, že se Ti splnil i můj sen a máš dvě děti. Chlapečka a o rok o dva mladší než holčičku. Možná bych brala i dvojčata.

Jakou máš práci? Já jsem už od malička snila, že budu učitelkou na druhém stupni, což vlastně o tom jsi snila Ty taky. Sice ještě nevím, co bych učila, ale Ty to určitě víš a snad sis vybrala dobře. Nebo jsi převzala firmu po rodičích? A co když je z Tebe herečka, jak říká mamka, nebo spisovatelka na volné noze nebo možná jsi jen doma. Ale to není moc můj styl.

Teď se s bráchou často hádáme, ale doufám, že se to spraví a Ty s bráchou se pořád vídáte a máte se rádi. A má brácha taky rodinu? Přála bych mu to, aby si našel nějakou slečnu, která by měla pevné nervy a vydržela by to s ním. Taky bych mu přála děti, ale doufám, že to nebudou takoví cholerici, jako je on. Našel si práci? Nejspíš mu to dlouho trvalo, než na nějakou přišel, která by se mu líbila. Ale doufám, že našel.

A staráš se o rodiče, jak mě teď mamka prosí? Když Tobě je teď 45, tak jim musí být 77 a 78, jak tak přemýšlím. Bydlíš s tebou? Nejspíš ne, co? Asi už na to není doba, ale pokud bydlíš v baráčku, který jsem jednou namalovala, tak by mohli.

Moc Tě do té budoucnosti zdravím, moje starší já
Tvoje mladší já Kateřina

PS: Doufám, že ses vzchopila a všechny, co tě štvali a ubližovali Ti, jsi pokořila a ukázala jsi jim, že Ty se jich nebojíš!!!

Milá Nikčo!

Zdravím Tě do budoucnosti (která je pro Tebe vlastně přítomnost) a doufám, že se z Tebe stala ta slavná spisovatelka, jak jsem si vždy přála. Určitě už jsi vydala nějaké knížky! Pevně věřím, že bydlíš v pěkném rodinném domku s malou zahrádkou a roztomilými, veselými pejsky. Doufám, že jsi je pojmenovala Yoko, Fus, DJ Snake a Bublina!

Pokud ne, tak jsi udělala velkou chybu, protože jsou to skvělá jména pro psy.

Kde vlastně bydlíš? Doufám, že už ses odstěhovala z Prahy třeba do... co já vím, třeba do Brna! Po pravdě nevím, jak Brno vypadá. Vlastně o něm nevím vůbec nic. Ale všechno lepší než Praha. Já teď totiž nemám Prahu vůbec ráda. Víím, že jsou tam pěkné památky, spousta nabídek na práci, dobré školy atd. Ale je to velkoměsto, a ta já nemám ráda. Navíc je tam vyšší šance, jestli se tomu teda dá říkat šance, že Tě někdo přepadne, oloupí nebo dokonce zabije. Takže pokud tam ještě trčíš, tak mě poslechni, zbal si kufry a co nejdříve nastup do prvního autobusu, který Tě odveze někam hodně daleko.

Snad se moc nehádáš s Vandou, jelikož - pokud si to už nepamatuješ - ses s ní na základce hádala v jednom kuse. Doufám, že jsi neztratila její telefonní číslo, že víš, kde bydlí a že jsi s ní pořád v kontaktu.

Věřím, že jsi nezapomněla angličtinu a němčinu. Snad ses naučila i francouzštinu! Je to totiž moc hezký jazyk. Doufám, že Tě pořád baví mluvit cizími jazyky.

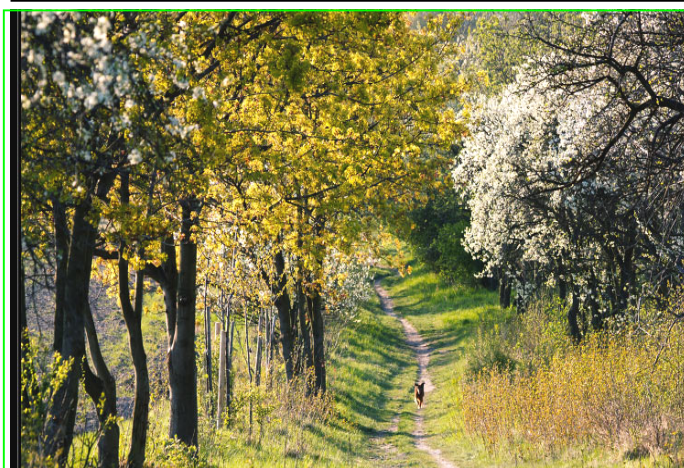
Co vlastně dělá brácha? Snad z něj není popelář, jak občas říkává naše mamka. Věřím že nakonec vystudoval a že je z něho suprový architekt. A jestli ne, tak se jistojistě věnuje kytarám. Nezapomeň ho alespoň jednou za měsíc navštívit!

A jak se mají rodiče? Doufám, že bydlí s Tebou nebo s bráchou. Moc bych se o ně totiž bála.

Doufám tedy, že se Tobě, rodičům, bráchovi i Vandě moc daří! Posílám všem mnoho pozdravů!

Z minulosti Tvoje mladší já, Nikolka

V příštím čísle zveřejníme další z těchto zajímavých dopisů, které naše redaktorky a redaktoři napsali sami sobě do vzdálené budoucnosti....

PROSTOR, školní časopis vydávaný při ZUŠ Fr. Lázně

Je výsledkem práce žáků literárně dramatického oboru, oddělení tvůrčí psaní, které vede učitelka Jaroslava Rymešová. Redakci tvoří:

Lily Bui, Linda Dang, Aneta Dao,

Nikolka Nguyen,

Lily Nguyen, Honzík Nguyen, Pavlína Nguyen,

Nikola Pham, Šárka Rubášová,

Kateřina Stárková, Ladislav Sudek,

Anna Vondráčková,

Michal Mai, Filip Skříbek,